

Leo Trotskij: Ett brev till våra franska kamrater

(Till kamraterna Lorient, Rosmer, Monatte och Péricat)

[Ur Communist International, nr 5, september 1919. Här översatt från marxists.org. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Kära vänner!

Jag skriver till er var och en enskilt eftersom jag har personliga vänskapsband till var och en av er, och jag skriver till er alla tillsammans eftersom vi är förenade med er genom en gemensam idé och en gemensam fana. Trots herrarna Clemenceau, Lloyd George och andras blockad, med vilken de försöker kasta tillbaka Europa till ett medeltida barbari, följer vi noggrant ert arbete och tillväxten av den revolutionära kommunismens tankar i Frankrike. Och varje gång konstaterar jag personligen med glädje att ni, kära vänner, står i täten för rörelsen som ska ge Europa och hela mänskligheten sin andra tillblivelse.

För närvarande anstränger sovjetrepubliken sina krafter till det yttersta för att slutgiltigt slå tillbaka det militära angreppet mot den proletära revolutionen. Under de senaste två månaderna har vi haft avsevärda motgångar på vår södra front, i synnerhet i Ukraina. Men låt mig säga till er, kära vänner, att sovjetrepubliken för närvarande är starkare än någonsin tidigare.

Vi har krossat Koltjak. Den ryska och utländska borgarklassen, inklusive den franska, hade hoppats kunna sätta enväldets krona på Koltjak i Kreml. Koltjaks trupper hade närmast sig Volga. Nu är hans armé sönderbruten och splittrad. Från början av mars fram till idag (1 september) har de röda trupperna som strider på östfronten ryckt fram mer än tusen kilometer. Vi har återerövrat Ural med sin industri och proletära befolkning till sovjetrevolutionen. Vi har därmed skapat en andra bas för den kommunistiska revolutionens sak.

Koltjakarméernas fullständiga nederlag har gjort det möjligt för oss att koncentrera våra styrkor och våra reserver mot general Denikin på sydfronten. Under de senaste dagarna har vi gått till offensiv längs hela den södra fronten. Offensiven har redan givit resultat. I några ytterst viktiga sektorer har fienden kastats tillbaka hundra kilometer eller mer. Våra trupper och vårt pansar är fullt tillräckliga för att fullborda segern över Denikin ända till slutet: det vill säga tills kontrarevolutionen i söder har raderats ut helt och hållet. Då återstår västfronten, som på kartan över vår revolutionära strategi för närvarande bara befinner sig på tredje plats i betydelse. Den polska aristokratin kan bara nå tillfälliga framgångar med plundringar hos oss. Vi är inte särskilt oroade över de svaga polska truppers tillfälliga framryckning. När vi har klarat av Denikin – och den dagen är nära – kommer vi att skicka våra tunga reserver till västfronten.

Enligt tidningsrapporter skryter Churchill med att han har mobiliserat 14 länder mot Ryssland. Men det är 14 geografiska namn och inte 14 arméer. Denikin och Koltjak skulle ha föredragit 14 bra divisioner framför 14 allierade. Men lyckligtvis har varken Clemenceau eller Lloyd George längre kraft att bilda några divisioner. Och här har ni tveklöst varit till hjälp.

Jag minns inledningen av kriget, då herrar Renaudel, Jouhaux och de andra förutspådde att Storbritanniens och Frankrikes seger skulle vara en seger för västvärldens demokrati, en seger för nationen, etc., etc. Tillsammans sopade vi med förakt undan dessa småborgerliga illusioner som hade spetsats med imperialistisk svekfullhet. Jean Longuets grupp ansåg att det gick att korrigera historiens utveckling genom att genomföra Renaudels politik med tillägg av fotnoter, förbehåll och tvetydigheter. Det motbjudande bedrägeriet hos Renaudels och andras socialpatriotism har avslöjats fullständigt. Det imperialistiska Frankrike utgör ett nav för världens kontrarevolution. Man utnyttjar segerns berusning tillsammans med den stora franska revolutionens traditioner, fragment av

demokratisk ideologi och ett republikanskt frasmakeri för att vidmakthålla och stärka kapitalets ställningar mot den sociala revolutionens kraftiga vågor. Frankrike har blivit den kapitalistiska kontrarevolutionens bålverk och Renaudels strömning utgör nu en mer reaktionär kraft i Frankrike än det franska prästerskapet. Men Renaudel är otänkbar utan Longuet. Renaudel är alltför grov, alltför kantig och alltför cynisk när han intar sin reaktionära samhällliga ståndpunkt. I varje grundläggande fråga försvarar Jean Longuet den kapitalistiska samhällsordningens okränkbarhet, och använder större delen av sin energi och resurser för att dölja sin uppgift med hjälp av socialismens ritualer och språk och till och med internationalism.

Merrheims avhopp till fiendens sida var inte oväntat för mig: redan under början av kriget marscherade inte Merrheim med oss utan han tultade bakom oss. Vi lever under en epok då det är bättre att ha öppna fiender än tveksamma vänner. Hos oss har den sortens personer i de avgörande ögonblicken alltid hamnat på andra sidan barrikaderna. De döljer sitt förräderi mot arbetarklassens sak med fraser om ”demokrati”. Vi har klargjort för oss själva och andra, att under den socialistiska revolutionens tidsålder är den borgerliga demokratins former och fällor lika mycket lurendrejeri som internationell lag är under de imperialistiska krigens tidsålder. När två oförsonliga klasser inleder slutstriden mot varandra finns det ingen tredje part som kan avgöra frågan. Efter att ha avvisat den demokratiska parlamentarismens vanliga bluff har vi skapat en arbetarklassens verkliga demokrati i form av sovjeter. Sovjetryssland har dragit in miljontals arbetare och bönder under uppbygget av ett nytt liv. Mitt under aldrig tidigare skådade svårigheter har Rysslands arbetande massor byggt sin Röda armé. Den leds på samtliga slagfält av proletariatet i Petrograd och Moskva. Bönderna från Ural, Sibirien, Don och Ukraina tar emot armén som en frälsare. Kommissarierna i våra bataljoner är leverantörer av kommunistisk litteratur samtidigt som de bygger upp det nya livet i de befriade områdena.

Vi har inte övervunnit krisen för livsmedelsförsörjningen därför att landets viktigaste krafter och resurser sväljs av ett krig som det brittiska och franska kapitalet på ett brutalt sätt har släppt loss mot oss. Under de kommande månaderna hoppas vi kunna gör slut på våra fiender. Sedan kommer landets samtliga krafter och resurser och det avancerade proletariatets all entusiasm och glöd att riktas in på det nya ekonomiska uppbygget.

Vi kommer att övervinna det ekonomiska sammanbrottet och livsmedelstillgångens brister på samma sätt som vi besegrade Koltjak och som vi besegrar Denikin på Sibiriens stäpper och på vägarna i Turkestan. Våra segerrika bataljoner utlöser en explosion av revolutionära entusiasm bland de förtryckta folken i Asien, och samtidigt tvivlar vi inte för ett ögonblick på att tidpunkten för avgörande hjälp från väst är nära och att den sociala revolutionen är nära i Europas alla länder.

Ju djupare militarismen, förstörelsen och det samhällliga förraderiet segrar i det borgerliga Frankrike, desto häftigare kommer det proletära upproret att bli, desto mer beslutsam kommer dess taktik att vara och desto mer fullständig dess seger.

Under våra tillfälliga motgångar och våra avgörande segrar kommer vi inte för ett ögonblick att glömma er, kära vänner. Vi vet att kommunismens sak ligger i hedervärda och beslutsamma händer i Frankrike.

- Länge leve det revolutionära proletära Frankrike!
- Länge leve den socialistiska världsrevolutionen!